

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЧЕТВЪРТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО КОЙЧЕВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 32495/15)

РЕШЕНИЕ

Член 8 • Зачитане на личния живот • Отхвърляне на иск за оспорване на произход въз основа на висшия интерес на дете, припознато от съпруга на майка му, без достатъчни гаранции за предполагаемия биологичен баща • Липса на обстоятелствена проверка на фактите и балансиране на отделните заложили интереси

СТРАСБУРГ

13 октомври 2020 г.

Това решение ще стане окончателно при условията на чл. 44 § 2 от Конвенцията. Може да бъде предмет на редакционни промени.

РЕШЕНИЕ КОЙЧЕВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

По делото Койчев срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Четвърто отделение), заседаващ в състав, състоящ се от:

Фарис Вехабович (Faris Vehabović), председател,
Йонко Грозев (Yonko Grozev),
Юлия Антоанела Моток (Iulia Antoanella Motoc),
Бранко Лубарда (Branko Lubarda),
Карло Ранцони (Carlo Ranzoni),
Стефани Муру-Викстрьом (Stéphanie Mourou-Vikström),
Жолиен Шукинг (Jolien Schukking), съдии,
и Андреа Тамиети (Andrea Tamietti), *секретар на отделиението*,

Предвид:

жалбата (№ 32495/15) подадена срещу Република България и въз основа на която гражданин на тази държава - г-н Стойчо Василев Койчев („жалбоподател“) сезира Съда на 24 юни 2015 г. на основание чл. 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („Конвенцията“)

решението да сведе до знанието на българското правителство („Правителството“) жалбата на жалбоподателя срещу невъзможността да установи бащинството си за дете, чийто биологичен баща твърди, че е и да обяви жалбата за недопустима в останалата част,

становищата на страните,

решението, с което Съдът е повдигнал възражение срещу Правителството за разглеждането на жалбата от комисия,

След разисквания в закрито заседание на 22 септември 2020 г.,

Постановява следното решение, прието на същата дата:

ВЪВЕДЕНИЕ

1. Съгласно чл. 8 от Конвенцията, жалбата се отнася до невъзможността за жалбоподателя, който твърди, че е биологичния баща на извънбрачно родено дете, да оспори припознаването, извършено от съпруга на майката и да се опита да установи собственото си бащинство.

ФАКТИТЕ

2. Жалбоподателят е роден през 1975 г. и живее в Поморие. Представява се от П. Борисов, адвокат.

3. Правителството се представлява от правителствения агент г-жа Р. Николова от Министерството на правосъдието.

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

4. В периода между 2003 г. и 2005 г. жалбоподателят живее на семейни начала с млада жена С. С. През 2005 г. С. С. забременява. През месец октомври същата година двойката се разделя. През март 2006 г. С. С. ражда момче С. По думите на жалбоподателя между него и майката е ясно, че С. е негов син и той редовно се вижда детето, което го нарича „татко“. В продължение на няколко години жалбоподателят не предприема никакви стъпки за припознаване на детето с мотива, че майката не е съгласна.

5. През 2010 г. С.С. започва връзка с Г. Г., за когото се омъжва през 2012 г.

6. През март 2013 г. жалбоподателят уведомява С. С. за намерението си да припознае детето, което осъществява на 1 април 2013 г. с декларация пред нотариус.

7. На 10 април 2013 г. Г. Г. подава молба за пълно осиновяване на С. Когато научава за тази процедура, на 7 май 2013 г., жалбоподателят уведомява съответния съд, че е припознал детето, и иска процедурата по осиновяване да бъде прекратена.

8. Припознаването от страна на жалбоподателя е връчено на С. С. на 8 май 2013 г. от общинската служба по гражданското състояние. На 9 май 2013 г. С. С. прави възражение срещу признаването, което го обезсилва. На същата дата Г. Г. декларира пред нотариус, че признава бащинството си по отношение на С., на което майката заявява, че не се противопоставя.

II. СЪДЕБНИ ИСКОВЕ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ И ОСПОРВАНЕ НА БАЩИНСТВО, ЗАВЕДЕНИ ОТ ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ

9. На 17 май 2013 г. жалбоподателят е уведомен за възражението на С. С. срещу припознаването му. На 27 май 2013 г., в рамките на предвидения в чл. 66 от Семейния кодекс тримесечен срок след възражението, жалбоподателят подава иск за установяване на произход пред Софийски градски съд. В това производство той научава, че Г. Г. припознава С. на 9 май 2013 г. и че на 13 август 2013 г., тъй като няма възражение от страна на майката (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе), той е вписан в акта за раждане на детето като негов баща.

10. С определение от 7 април 2014 г. Софийски градски съд отхвърля иска за установяване на произход на жалбоподателя като недопустим, с мотив, че детето вече има установен произход чрез припознаването му от Г.Г.

11. Жалбоподателят обжалва това определение и на 9 май 2014 г. подава втори иск за установяване, че Г. Г. не е биологичният баща на

детето. С определение от 13 май 2014 г. съдът обявява този иск за недопустим с мотива, че жалбоподателят няма активна процесуална легитимация да оспорва припознаването, направено от друг мъж като припомня, че единствено майката и детето имат такава легитимация.

12. След обжалване от страна на жалбоподателя, Софийски апелативен съд потвърждава решението на 13 октомври 2014 г. Жалбоподателят предявява отрицателен установителен иск като изрично се позовава на чл. 8 от Конвенцията. На 5 февруари 2015 г. Върховният касационен съд обявява жалбата му за недопустима. Той отбелязва, че жалбоподателят е имал възможност да сезира прокуратурата или дирекция „Социално подпомагане“, които могат да вземат решение за предявяване на иск за отмяна на припознаването, извършено от Г. Г., в случай че това изглежда обосновано, след извършен анализ на конкретния случай, както и на засегнатите интереси. Висшата съдебна инстанция отбелязва, че в случай на необоснован отказ на тези органи да упражнят правомощията си, жалбоподателят има право директно да сезира съдилищата съгласно чл. 6 и чл. 8 от Конвенцията. В конкретния случай, доколкото жалбоподателят не се е възползвал от вътрешноправните средства за защита, съдът счита, че той не може да твърди, че е бил лишен от възможността да установи своето бащинство.

13. На 6 април 2015 г. Софийски апелативен съд потвърждава решението за недопустимост на иска за установяване на бащинство, предявен от жалбоподателя (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе).

III. ДЕЙСТВИЯ НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ ПРЕД ПРОКУРАТУРАТА И СЛУЖБИТЕ ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ

14. Дори и да не е уведомил сезираните съдилища относно исковете си за установяване и оспорване на произход, жалбоподателят все пак подава молба до Софийска градска прокуратура и до дирекция „Социално подпомагане“, с искане да предявят иск, с правно основание чл. 66, ал. 5 от Семейния кодекс за оспорване на припознаването, извършено от Г. Г. .

15. На 6 февруари 2014 г. Софийска градска прокуратура отказва да предяви такъв иск, именно с мотива, че исковете, предявени от жалбоподателя и целящи същия резултат, са висящи и заинтересованата страна е имала възможност да припознае детето още при раждането, но не го прави в продължение на години. При обжалване от страна на жалбоподателя, на 17 юни 2014 г. апелативната прокуратура потвърждава това решение. Накрая, на 30 юли 2014 г. Върховна касационна прокуратура установява, че едногодишният срок за предявяване на иск вече е изтекъл.

16. Що се отнася до дирекция „Социално подпомагане“, с две писма от 13 февруари 2014 г. и 7 април 2014 г., тя уведомява жалбоподателя, че може да предприеме действия, само когато такава стъпка е необходима в интерес на детето, именно когато то е в опасност. След като, от една страна, се установява, че С. С. и Г. Г. отглеждат С. в стабилна семейна среда и осигуряват всички негови материални и емоционални нужди и от друга страна, като се счита, че конфликтната ситуация, свързана с едно съдебно производство, неминуемо ще доведе до вредни последици за детската психика, дирекция „Социално подпомагане“ решава, че не е в интерес на С. да подава иск за оспорване на бащинството на Г. Г.

IV. ВТОРИ ИСК ЗА ОСПОРВАНЕ НА ПРОИЗХОД

17. След решението на Върховния касационен съд от 5 февруари 2015 г. (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе), жалбоподателят предявява нов иск с цел да се установи, че Г. Г. не е биологичният баща на С. и да обяви припознаването му за нищожно. С определение от 20 юли 2015 г. Софийски градски съд отхвърля иска като недопустим.

18. След обжалване от жалбоподателя, на 24 ноември 2015 г. Софийски апелативен съд потвърждава това определение като взема предвид, че съгласно чл. 66 от Семейния кодекс предполагаемият биологичен баща не може да оспорва припознаването и че, както и Върховният касационен съд постановява в решението си от 5 февруари 2015 г., жалбоподателят не изисквал прокуратурата или дирекция „Социално подпомагане“ да упражняват своите правомощия по този въпрос. Позовавайки се на съдебната практика на Съда, апелативният съд добавя, че между договарящите държави няма еднакъв подход по въпроса за оспорването на произход, така че те се ползват с широк свобода на преценка в тази област. В допълнение отбелязва, че жалбоподателят не е съжителствал с детето и поради това не може да претендира за защита на своя „семеен“ живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията.

19. Жалбоподателят подава касационна жалба. Той представя доказателствата, свързани с молбите, които изпраща до прокуратурата и до дирекция „Социално подпомагане“, и по-конкретно обяснява, че е поддържал редовни отношения с младия С. и че не го припознава преди 2013 г., предвид настояването на майката в това отношение и от страх тя да не му забрани да вижда детето. С определение от 11 април 2016 г. Върховният касационен съд отхвърля жалбата, отбелязвайки, че жалбоподателят представя доказателства, че е сезирал прокуратурата и дирекция „Социално подпомагане“ и тези органи са отказали да предявят иск за оспорване на припознаването, направено от Г.Г.,

РЕШЕНИЕ КОЙЧЕВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

следователно не може да бъде упрекван, че не е сезирал тези органи. Съдът отбелязва обаче, че дирекция „Социално подпомагане“ установява, че С. живее с майка си и Г. Г., който е негов законен баща, и че оспорването на така установения произход не би било в интерес на детето. Освен това се посочва, че припознаването, извършено от жалбоподателя, седем години след раждането на С., е оспорено от майката и че предявеният от него иск за установяване на произход е отхвърлен като недопустим. От една страна Върховният касационен съд заключава, че жалбоподателят не е лишен от възможността да установи своето бащинство, а сам се е поставил в ситуацията, от която се оплаква, след като не е извършил припознаването в предходен момент, а от друга страна, че не е в интерес на детето да допусне оспорването на припознаването, тъй като последното ще бъде лишено от бащинство, без да има възможност да установи друго.

20. През 2017 г. жалбоподателят подава молба за възобновяване на това производство като се позовава на ново решение, постановено от Съда по делото *Л.Д. и П.К. срещу България* (№7949/11 и №45522/13, 8 декември 2016 г.). На 18 януари 2018 г. молбата му е обявена за недопустима от Върховния касационен съд.

V. ЖАЛБАТА НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ СРЕЩУ ВПИСВАНЕТО В АКТА ЗА РАЖДАНЕ

21. Успоредно с описаните по-горе производства, на 6 август 2015 г. жалбоподателят сезира Административен съд – София-град с иск срещу вписването на Г.Г. като баща в акта за раждане на С. (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе). На 1 септември 2015 г. административният съд, а след това и на 10 ноември 2015 г., Върховният административен съд го отхвърлят като недопустим с мотива, че вписването в акта за раждане е технически, а не административен акт подлежащ на обжалване. Въпреки това, в решенията си административните съдилища уточняват, че според приложимите разпоредби, в случай че майката се противопоставя на припознаването на детето си, нищо не пречи на друг мъж да припознае детето, дори ако тримесечният срок, в рамките на който първият припознаващ може да предяви иск за установяване на произход, не е изтекъл. Те уточняват, че административният орган няма задължение да информира първият припознаващ и добавят, че в този случай ако майката заяви, че няма да се противопостави на второто припознаване, този припознаващ трябва да бъде вписан като баща в акта за раждане.

ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

I. ПРИПОЗНАВАНЕ

22. Съгласно чл. 61, 64 и 69 от Семейния кодекс от 2009 г., бащинството се установява посредством презумпцията за бащинство в полза на съпруга на майката, чрез припознаване или чрез съдебно производство за установяване на произход. Припознаването е акт, чрез който деклараторът заявява, че е родител на дете. Дете може да бъде припознато още от момента на зачеването. Припознаването се извършва лично с писмено заявление пред длъжностното лице по гражданското състояние, чрез декларация с нотариално заверен подпис или чрез управителя на лечебното заведение, в което се е родило детето. Длъжностното лице по гражданското състояние съобщава припознаването в 7-дневен срок от извършването му на другия родител и на детето, ако то е навършило четиринадесет години (чл. 65 от СК).

II. ОСПОРВАНЕ НА ПРИПОЗНАВАНЕТО

23. Родителят или навършилото четиринадесет години дете може да оспори припознаването с писмено заявление до длъжностното лице по гражданското състояние в тримесечен срок от съобщението. В резултат на оспорването, припознаването не поражда действие. След това припознаващият може да предяви иск за установяване на произход в рамките на три месеца (чл. 66, ал. 1 и 2 от Семейния кодекс).

24. Ако припознаването не бъде оспорено в тримесечен срок или ако другият родител не оспорва, припозналият се вписва в акта за раждане като родител (чл. 66, ал. 1 и 3 от същия кодекс).

III. ИСК ЗА ОСПОРВАНЕ НА ПРИПОЗНАВАНЕТО

25. Ако при припознаването детето е малолетно, то може да го оспори по съдебен ред до една година от навършването на пълнолетие или датата, на която узнава за признаването (чл. 66, ал. 4 от Семейния кодекс).

26. Действащият Семейен кодекс не предвижда възможността лице, което твърди, че е биологичният баща на дете или въобще трето лице, да оспорва установения чрез припознаване произход. Чл. 38 от стария Семейен кодекс, в сила до 30 септември 2009 г., предвижда, че всяко заинтересовано лице може да оспори признаването в срок до една година след узнаването.

27. Между прочем чл. 71 от Семейния кодекс предвижда, че иск за установяване на произход не може да се предяви и припознаване не може да се извърши, ако има наличен произход, установен с акта за

раждане, презумпция за бащинство или припознаване, и същият не е оборен по исков ред.

28. Съгласно ал. 5 на чл. 66 от Семейния кодекс, припознаването може да бъде оспорено по съдебен ред чрез иск, предявен в едногодишен срок от извършването му, от дирекция „Социално подпомагане“ и от прокурора. Този срок започва да тече от датата на извършване на припознаването, а не от датата, на която припозналият е вписан в акта за раждане (опр. № 263 от 3.04.2012 г. по ч.гр.д. № 192/2012 г., АС Варна).

29. Решението дали да се предяви или не иск за оспорване на припознаването попада в дискрецията на дирекция „Социално подпомагане“ и на прокуратурата. Лице, което твърди, че е биологичен баща на детето, може да сезира тези органи, с молба да се намесят, но не разполага с възможността да ги задължи да заведат иск, нито да оспори техния отказ да го направят. В случай, че компетентните органи решат да предявят иск, предполагаемият биологичен баща не е страна по делото и няма задължение да бъде изслушан в съда.

30. Няма подзаконов нормативен акт или указания на разположение на обществеността, които да определят критериите, въз основа на които прокуратурата и дирекция „Социално подпомагане“ решават дали да упражнят или не изключителното си право да предявят иск за оспорване на припознаването, както и за процедурата, която трябва да се следва. Съгласно документ, издаден от Агенция „Социално подпомагане“, представен пред Съда от правителството, регионалните дирекции за социално подпомагане са компетентни да предявят иск въз основа на чл. 66, ал. 5 от Семейния кодекс, ако съществуват сериозни съмнения, че извършеното припознаване не съответства на биологичната действителност и ако има риск за детето. При всеки подозрителен случай се провежда социално проучване, за да се установи дали припознаването не е извършено с цел заобикаляне на законодателството за осиновяване или с цел да се въвлече детето в трафик или експлоатация на хора или в замяна на финансова компенсация. Съгласно този документ, териториалните дирекции за социално подпомагане са получили указания от агенцията за провеждане на социално проучване, по-конкретно в следните случаи:

- припознаването е извършено дълго време след раждането;
- припознатото дете е настанено в институция или се ползва от друга мярка за закрила;
- майката не разполага със средства и/или с жилище и/или има повече от едно дете;
- припознаващият е бил обект на социално проучване като кандидат за осиновител;
- припознаващият е чужд гражданин.

РЕШЕНИЕ КОЙЧЕВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

В документа се уточнява, че социалното проучване се извършва от Отдел „Закрила на детето“ към Регионалната дирекция „Социално подпомагане“. То включва посещение в дома, където се отглежда детето и събеседване с родителите. Всички заинтересовани страни могат да бъдат изслушани по този въпрос, включително лицето, което твърди, че е биологичният баща.

31. Съгласно съществуващата съдебна практика в тази област, регионалните дирекции „Социално подпомагане“ предявяват искове за оспорване на припознаване в случаите, когато например майката е дала съгласието си за осиновяване в момента на раждането, преди да го оттегли впоследствие и да повери детето на мъжа, който го припознава, както и в случай, че припознаващият е бил кандидат за осиновяване и то му е отказано (опр. № 708 от 19.06.2015 г. по гр.д. № 39/2015, ВКС, III г.о., което потвърждава реш. № 139 от 29.09.2014 г. по гр.д. № 322/2014, АС Варна; реш. № 101 от 14.03.2016 г. по гр.д. № 859/2015, ОС Плевен).

32. Съдът уважава иска ако се установи, че припознаващият не е биологичният баща на детето. В такъв случай припознаването се отменя с обратно действие. Доказателство за това може да бъде ДНК тест, но също така, при липсата на такъв тест, за доказателство може да послужат други данни, сред които например отказът на припознаващият да се подложи на тест, липсата на връзка между майката и заинтересованото лице преди раждането на детето, както и фактът, че майката първоначално се е съгласила да даде детето си за осиновяване (опр. № 708 от 19.06.2015 г. по гр.д. № 39/2015, ВКС, III г.о.).

IV. ПОСЛЕДВАЩО РАЗВИТИЕ НА ФАКТИТЕ ПО СЛУЧАЯ

33. В решението си от 5 февруари 2015 г. по жалбата, подадена от жалбоподателя (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе), Върховният касационен съд оставя отворена възможността за предполагаемия биологичен баща да предяви иск за оспорване на припознаването чрез пряко позоваване на чл. 8 от Конвенцията в случай на необоснован отказ от страна на прокуратурата и дирекция „Социално подпомагане“ да упражнят правомощията си по чл. 66, ал. 5 от Семейния кодекс. В случай че не е налице съдебна практика, сведена до знанието на Съда, съгласно която иск е бил разгледан на това основание вследствие на това решение, то след произнасянето на решението по делото *Л.Д. и П.К. срещу България* (цитирано по-горе), Върховният касационен съд в действителност приема за допустими искове за оспорване на припознаване и установяване на произход от предполагаеми биологични бащи чрез пряко позоваване на чл. 6 и 8 от Конвенцията (опр. № 341 от 2.10.2017 г. по ч.гр.д. № 3310/2017, ВКС, III г.о., опр. № 349 от 25.07.2018 г. по ч.гр.д. № 2466/2018, ВКС, IV г.о.,

опр. № 276 от 14.06.2019 г. по ч.гр.д. № 1463/2019, ВКС, IV г.о.). Върховният съд счита по-конкретно, че мъжът, който претендира, че е биологичен баща на дете, има правен интерес да оспори установения чрез припознаване произход, доколкото това е пречка за установяване на собственото му бащинство.

34. Освен това, в рамките на изпълнението на решението *Л.Д. и П.К. срещу България* (цитирано по-горе), на 28 август 2020 г. Министерски съвет на България внася в Народното събрание законопроект за изменение на Семейния кодекс. Съгласно предложеното изменение на ал. 5 на чл. 66 от кодекса, всяко лице, което претендира, че е биологичен родител на дете, чийто произход е установен чрез припознаване, може да го оспори по съдебен ред в рамките на една година от узнаването. За припознавания, извършени след приемането на Семейния кодекс през 2009 г., но преди приемането на закона за изменение, срокът от една година ще тече от влизането в сила на закона за изменение. Ако биологичният произход от ищеца бъде доказан, съдът може да отмени припознаването и да установи новия произход.

ПО ПРАВОТО

I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛ. 8 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

35. Жалбоподателят се оплаква от невъзможността да оспори припознаването, направено спрямо С., по отношение на когото твърди, биологичното си бащинство, както и да установи, че детето произхожда от него. Той счита, че това положение представлява нарушение на правото му на зачитане на личния и семейния живот, защитено от чл. 8 от Конвенцията, и нарушава правото му на достъп до съд, гарантирано от чл. 6. Съдът по тази правна квалификация (вж., между другото, *Radomilja et autres c. Croatie* [GC], №37685/10 и №22768/12, § 126, 20 март 2018 г.) счита, че е целесъобразно да разгледа жалбата, формулирана по този начин, единствено от гледна точка на чл. 8 от Конвенцията, който предвижда в съответните си относими към случая части следното:

„1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот (...).

2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.“ “

А. По допустимостта

1. По възражението за неизчерпване на вътрешноправните средства за защита

36. Правителството повдига възражение за неизчерпване на вътрешноправните средства за защита в три насоки. Първо твърди, че жалбоподателят е имал възможност да припознае С. от момента на раждането му и че се е въздържал от тази стъпка в продължение на седем години, въпреки че не е имало пречка да го направи, доколкото детето не е имало установен произход по отношение на бащата. На следващо място твърди, че жалбоподателят не е уведомил службите за гражданско състояние за намерението си да заведе иск за установяване на произход след възражението на майката срещу признаването му (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе). Според правителството подобна стъпка би направила възможно прекратяването на административната процедура, свързана с припознаването от страна на Г.Г., и продължаването на процедурата за установяване на произход, започната от жалбоподателя. И накрая счита, че жалбоподателят е имал възможност да предяви нов иск за установяване на произход, след като неуспешно е поискал намесата на прокуратурата и дирекция „Социално подпомагане“, както Върховният касационен съд предлага в определението си от 5 февруари 2015 г.

37. В отговор на първото възражение, повдигнато от правителството, жалбоподателят заявява, че не е припознал С. в продължение на няколко години, защото бившата му партньорка е щяла да възрази и защото се е страхувал, че тя ще попречи на контактите му с детето. По второто възражение, повдигнато от правителството, той се аргументира, че националното законодателство не го задължава да уведоми службите по гражданско състояние за намерението си да предяви иск за бащинство и че той не е могъл да предвиди, че друг мъж ще припознае детето му. По отношение на третото възражение, той твърди, че е използвал всички възможни вътрешноправни средства за защита, по-конкретно като е поискал намесата на прокуратурата и службата за социално подпомагане и че нов иск за оспорване на припознаването, извършено от Г.Г., не би имал шанс за успех.

38. Съдът намира, че възражението за неизчерпване на вътрешноправните средства за защита на правителството е тясно свързано със съществуването на оплакванията на жалбоподателя по чл. 8 от Конвенцията, в смисъл, че националното законодателство не му предоставя възможност да установи биологичното си бащинство. Следователно разглеждането на това възражение следва да се присъедини към съществуването на жалбата.

2. По възражението за нарушаване на правото на жалба

39. В допълнителното си становище от 29 юни 2018 г. правителството иска Съдът да обяви жалбата за недопустима поради злоупотреба с правото на индивидуална жалба с мотива, че жалбоподателят не е представил всички документи, свързани с разрешаването на делото и по-конкретно тези, свързани с процедурата пред административните съдилища относно вписването на припознаването в акта за раждане на С. (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе).

40. Жалбоподателят не коментира този въпрос.

41. Съдът припомня, че съгласно съдебната си практика, жалбата може да бъде отхвърлена поради злоупотреба въз основа на член 35, §3, буква а) от Конвенцията, особено ако умишлено се основава на изопачени факти. Непълната и следователно подвеждаща информация може също да представлява нарушаване на правото на индивидуална жалба, особено когато се отнася до същината на делото и жалбоподателят не обяснява в достатъчна степен защо не разкрива съответната информация. Същото важи и когато в хода на производството пред Съда възникнат важни нови събития и въпреки изричното задължение, което има по чл. 47 § 7 от правилника, жалбоподателят не уведомява Съда за тях, като по този начин не му позволява да се произнесе по делото при пълно познаване на фактите. Въпреки това, дори и в такива случаи, намерението на заинтересованото лице да подведе Съда винаги трябва да бъде установено с достатъчна сигурност (вж. *Gross c. Suisse* [GC], №67810/10, § 28, ЕСПЧ 2014 г. и цитираните там препратки към съдебната практика).

42. В конкретния случай Съдът отбелязва, че решенията в производството, на което се позовава правителството, са постановени през месеците септември и ноември 2015 г. (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе), т.е. след подаване на жалбата на 24 юни 2015 г. и че жалбоподателят е представил по своя инициатива със своите забележки в отговор на тези на правителството от 6 юни 2018 г. При тези обстоятелства, дори ако жалбоподателят не представя въпросните решения веднага след края на въпросното производство, Съдът счита, че в конкретния случай, това забавяне не разкрива намерение за подвеждане на Съда.

43. Ето защо той отхвърля възражението на правителството за злоупотреба с правото на индивидуална жалба.

3. Относно приложимостта на чл. 8 от Конвенцията

44. Съдът отбелязва, че жалбоподателят се оплаква от нарушение на правото му на зачитане на личния и семейния живот. Без да е необходимо в конкретния случай да се определя дали съществуващите

връзки между жалбоподателя и детето С. представляват достатъчно основание да попаднат в рамките на понятието „семеен живот“, предвидено в чл. 8 § 1 от Конвенцията, Съдът припомня, че вече е констатирал, че производствата, инициирани от предполагаем баща за припознаване или оспорване на произхода попадат в понятието „личен живот“ по смисъла на тази разпоредба, тъй като обхващат важни аспекти от самоличността на последния (*Backlund c. Finlande*, №36498/05, § 37, 6 юли 2010 г., *Ahrens c. Allemagne*, №45071/09, § 60, 22 март 2012 г., *Marinis c. Grèce*, №3004/10, § 58, 9 октомври 2014 г. и *Л.Д. и П.К. срещу България*, №7949/11 и №45522/13, § 56 8 декември 2016 г.). Съдът не вижда причина да се произнася по различен начин в конкретния случай и счита, че ситуацията, от която жалбоподателят се оплаква, попада в приложното поле на чл. 8 на Конвенцията. Впрочем правителството не оспорва приложимостта на тази разпоредба.

4. Заключение относно допустимостта

45. Съдът отбелязва още, че тази жалба не е явно необоснована по смисъла на чл. 35 от Конвенцията или недопустима на друго основание, и я обявява за допустима.

В. По същество

1. Тези на страните

а) Жалбоподателят

46. Жалбоподателят твърди, че разпоредбите на националното законодателство не позволяват на биологичния баща на дете да оспори припознаване, извършено от друг мъж, и да установи собственото си бащинство. Като се позовава на решението на Съда по *Л.Д. и П.К. срещу България* (цитирано по-горе), той твърди, че посочената нормативна уредба нарушава правото му на зачитане на личния и семейния живот, гарантирано от чл. 8 от Конвенцията.

47. Жалбоподателят изтъква, че се е опитал да предприеме всички стъпки, които предвижда националното законодателство, по-конкретно да припознае С., да потърси установяването на произход по съдебен ред и да поиска намесата на прокуратурата и службите за социално подпомагане, но без никакъв успех. Противно на това, което твърди правителството, той счита, че не следва да предупреждава службите по гражданско състояние за намерението си да заведе иск за установяване на произход, за да противодейства на последиците от припознаването, извършено от Г.Г., а че тези служби сами трябва да се информират от съда и да откажат да впишат припознаването на Г.Г. в акта за раждане на детето, поради висящото съдебно производство. Що се отнася до възможността да се предяви нов иск за оспорване на припознаването,

направено от Г.Г. след отказа на прокуратурата и дирекция „Социално подпомагане“ да се намесят, той се аргументира, че въпреки възможността, която Върховният касационен съд изглежда оставя отворена в решението си от 5 февруари 2015 г., че практиката на националните съдилища по този въпрос не се оказва, че се е променила, както и че искове, с такъв предмет са допускани за разглеждане по същество, така че предявяването на нов иск от негова страна би било обречено на неуспех.

48. За да обоснове изтеклото време преди да припознае С., жалбоподателят заявява, че се е забавил да предприеме действия не поради липса на правен интерес, а поради настояването на майката, която не е искала той да припознае детето и страха му, че тя ще му забрани да го вижда, което тя всъщност прави от момента, в който той подава декларация за припознаване.

49. Жалбоподателят счита, че тази ситуация, която според него нарушава неговите права, не може да бъде обоснована в настоящия случай със защитата на висшия интерес на детето. Напротив, той вярва, че би било в интерес на С. да познава и да има контакт с биологичния си баща.

b) Правителството

50. Правителството отново изтъква аргументите си, изложени по отношение на възраженията за неизчерпване на вътрешноправните средства за защита и твърди, че жалбоподателят е имал възможност да припознае детето още от момента на раждането му и да предяви иск за установяване на бащинството си, в случай на възражение от страна на майката. Пропускайки да извърши припознаване за период от седем години, като според правителството това бездействие не може да бъде оправдано по обективни причини, жалбоподателят сам се поставя в ситуацията, от която се оплаква. Правителството счита, че настоящото дело се различава в това отношение от фактите, които са в основата на решението по делото *Л.Д. и П.К. срещу България* (цитирано по-горе), в която децата са припознати от трети лица при раждането им, докато в настоящия случай С. е бил без установено бащинство в продължение на дълъг период. Правителството застъпва тезата, че това бездействие поставя под съмнение мотивацията на жалбоподателя да установи своето бащинство и че във всеки случай той е могъл да предвиди последиците от поведението си.

51. Правителството добавя, че жалбоподателят е трябвало да уведоми службите по гражданско състояние за предявяването на иска за установяване на произход като обяснява, че тогава администрацията би могла да спре административната процедура по припознаване от Г.Г. и по този начин да позволи съдебното производство, инициирано от

жалбоподателя да следва своя ход, като се постанови решение по същество относно бащинството му.

52. Накрая правителството посочва, че в решението си от 5 февруари 2015 г. касационният съд приема, че жалбоподателят може да предяви иск за оспорване на припознаването чрез пряко позоваване на чл. 8 от Конвенцията, но само при условие, че предварително е поискал намесата на прокуратурата и на дирекция „Социално подпомагане“ (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе). Доколкото се оказва, че жалбоподателят действително е сезирал тези органи и не е получил положителен отговор, правителството счита, че жалбоподателят може отново да се опита да предяви иск, с това правно основание.

53. Правителството освен това се аргументира, че държавите разполагат с широка свобода преценка при регламентация на института на произхода, засягащ статуса на физическите лица. Правителството посочва, че националното законодателство ограничава възможностите за оспорване на вече установен произход, като предвижда срокове и стеснява кръга на лицата, легитимирани да предявят такъв иск при зачитане на най-добрия интерес на детето и стабилитета на вече установения произход. Правителството счита, че в конкретния случай, като се вземат предвид правните възможности, с които жалбоподателят е разполагал, но не е използвал, както и предвид необходимостта да се гарантира стабилитета на установения произход, с оглед спазване на принципа на правната сигурност и най-добрия интерес на детето, е постигнат справедлив баланс между интересите на заинтересованата страна и тези на останалите засегнати страни.

2. Преценката на Съда

а) Относно вида на задълженията на държавата-ответник

54. Съдът припомня, че докато основната цел на чл. 8 от Конвенцията е да защити лицето от произволна намеса на държавните органи, към това отрицателно задължение могат да се прибавят и присъщите положителни задължения за действителното зачитане на личния живот. Тези задължения могат да изискват приемане на мерки, насочени към зачитане на личния живот дори в отношенията между отделните лица. Границата между позитивните и отрицателните задължения на държавата по отношение на Конвенцията обаче, не се поддават на точно определение и приложимите принципи са сравними. По-специално, и в двата случая трябва да се вземе предвид справедливия баланс, който трябва да се постигне между отделните заложи лични и публични интереси, като и в двете хипотези, държавата се ползва с определена свобода на преценка (*Rózański c.*

Pologne, №55339/00, §§ 60-61, 18 май 2006 г. и *Mizzi c. Malte*, №26111/02, §§ 105-106, ЕСПЧ 2006-I (извадки)).

55. В конкретния случай, в който жалбоподателят се оплаква от невъзможността да оспори припознаването, направено от друг мъж, и да установи собственото си бащинство по отношение на дете, спрямо което твърди биологичното си бащинство, Съдът счита, че жалбата трябва да бъде разгледана от гледна точка на позитивните задължения на държавата по чл. 8 от Конвенцията (вж. за подобен подход, *Róžański*, цитирано по-горе, § 62 и *Л.Д. и П.К. срещу България*, цитирано по-горе, § 58).

b) Относно спазването на чл. 8 от Конвенцията

i. Принципите, произтичащи от практиката на Съда

56. Що се отнася до свободата на преценка, предоставена на държавата-ответник, Съдът припомня, че в контекст, идентичен на този по настоящото дело, е преценил, че държавата разполага с широка свобода на преценка по отношение на необходимостта от постигане на баланс между конкуриращи се частни или обществени интереси и липсата на общ подход в законодателствата на договарящите държави (вж. *Л. Д. и П.К. срещу България*, цитирано по-горе, §§ 59-60, и цитираните там препратки към съдебната практика). Дори и в този случай изборът, направен от държавата, все пак не е извън контрола на Съда. Той трябва да разгледа, с оглед на всички обстоятелства по случая, мотивите, които се вземат предвид, за да се стигне до взетото решение и да установи дали е постигнат справедлив баланс между различните налични интереси. При тази преценка той трябва да вземе предвид основния принцип, че винаги когато по делото става въпрос за дете, от първостепенно значение е неговия най-добър интерес (*Krisztián Barnabás Tóth c. Hongrie* №48494/06, § 32, 12 февруари 2013 г., *and et c. France*, №30955/12, § 53, 14 януари 2016 г. и *Gueye c. Italie* (реш.), №76823/12, § 33, 31 май 2016 г.). Въпреки това интересът на родителите остава фактор при балансирането на отделните заложи интереси (*Neulinger et Shuruk c. Suisse* [GC], №41615/07, § 134, ЕСПЧ 2010, и *V.D. et autres c. Russie*, №72931/10, § 114, 9 април 2019 г.; виж също и *Krisztián Barnabás Tóth*, цитирано по-горе, § 37). Освен това, Съдът няма за цел да замести националните власти при осъществяването на техните отговорности, доколкото те имат пряк контакт с всички заинтересовани лица. Той има задачата да прецени през призмата на Конвенцията решенията, взети от властите при упражняването на свободата им на преценка (*Ahrens*, горепосочените, § 64 и *Marinis*, горепосочените § 61).

57. Що се отнася до споровете за установяване на произход, Съдът счита, че въпреки свободата на преценка, предоставена на държавите в тази област, чл. 8 от Конвенцията изисква биологичният баща да не бъде

напълно възпрепятстван от установяване на бащинство си или изключен от живота на детето, освен ако не съществуват непреодолими причини за това, свързани с най-добрия интерес на детето. Следователно той постановява, че абсолютната невъзможност за мъж, който претендира, че е биологичен баща, да се опита да установи своето бащинство, единствено поради факта, че друг мъж вече е припознал детето, без да се разгледат конкретните обстоятелства по случая и различните заложен интереси, противоречи на чл. 8 от Конвенцията (вж. *Róžański*, цитирано по-горе, § 79, и *Л.Д. и П.К. срещу България*, цитирано по-горе, § 75). В други дела, установявайки, че отказът да разгледа молбите за установяване на произход на жалбоподателите е бил основан не само на факта, че детето вече има установен произход, но също така и на други относими обстоятелства, като например съществуването на стабилен семеен живот между детето и неговите законни майка и баща (*Ahrens*, § 74 в края, *Kautzor c. Allemagne*, №23338/09, § 77 в края, 22 март 2012 г., и *Marinis*, цитирано по-горе, § 77) или на преценката на националните съдилища, според която в конкретния случай допускането на иск за установяване на произход не би било в интерес на детето (*Nylund c. Finlande* (решение), №27110/95, ЕСПЧ 1999 - VI, *Krisztián Barnabás Tóth*, цитирано по-горе, §§ 33-38, и относно молба на биологичния баща да има контакт с детето, *Fröhlich c. Allemagne*, №16112/15, § 42, 26 юли 2018 г.), Съдът заключава, че не е налице нарушение на чл. 8 от Конвенцията.

58. При този тип дела Съдът взема предвид и процеса на вземане на решение, който води до въпросните откази, и проверява дали това включва определени гаранции, като например обстоятелствена проверка на фактите от страна на компетентните органи, осигуряването на баланс между отделните заложен интереси или възможността за жалбоподателя да изложи своята позиция и личната си ситуация, така че да се осигури необходимата защита на интересите му (*Ahrens*, цитирано по-горе, § 76; *Krisztián Barnabás Tóth*, цитирано по-горе, §§ 33-37 и *Gueye*, цитирано по-горе решение, § 37).

ii. Приложение в случая

59. В конкретния случай Съдът отбелязва, че както при делата, довели до решението по *Л.Д. и П.К. срещу България* (цитирано по-горе), българското законодателство не предвижда възможността за лице, което претендира, че е биологичният баща на дете, чието бащинство е установено чрез припознаване, да го оспори директно или да установи собственото си бащинство. Той отбелязва, че първият иск за установяване на произход, предявен от жалбоподателя, е отхвърлен като недопустим съгласно приложимата правна уредба и в съответствие със съдебната практика, без да бъде разгледан конкретния му случай

(вж. параграфи **Error! Reference source not found.** и **Error! Reference source not found.** по-горе).

60. Доколкото правителството поддържа, че ако жалбоподателят бе уведомил своевременно службите за гражданско състояние за намерението си да заведе иск за установяване на произход, той би постигнал спиране на процедурата по вписване на припознаването от Г.Г., което да позволи разглеждането на иска му, Съдът отбелязва, че жалбоподателят не е бил уведомен за действията на Г.Г. и не е могъл да знае за тях, преди да бъдат посочени като причина на недопустимост на неговия иск. Освен това Съдът посочва, че няма разпоредба в националното законодателство, съгласно която жалбоподателят да следва да информира службата по гражданско състояние, че предявява съдебен иск, за да предотврати евентуално припознаване от трето лице. Напротив, от решението на Върховния административен съд от 10 ноември 2015 г. (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе) е видно, че националното законодателство не предвижда механизъм, който да предотврати вписването на припознаване в регистрите за гражданско състояние, с мотив, че предходен припознаващ е предявил иск за установяване на произход или все още разполага със срок, в който да го направи. Следователно изглежда, че подходът, цитиран от правителството, не би могъл да спре процедурата за вписване на припознаването, извършено от Г.Г., и да позволи да се разгледа иска на жалбоподателя.

61. На следващо място Съдът отбелязва, че след решението от 5 февруари 2015 г., с което Върховният касационен съд отхвърля като недопустим иска на жалбоподателя за оспорване на припознаването на Г. Г., но оставя отворена възможността подобен иск да бъде приет за допустим чрез пряко позоваване на чл. 8 от Конвенцията (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе), жалбоподателят предявява нов иск на това основание, като уведомява Върховния касационен съд, че се е сезирал въпросните органи, но без резултат. Следователно в решението си от 11 април 2016 г. Върховният касационен съд е проучил въпроса дали е основателно да се разгледа иска на жалбоподателя въпреки забраната, наложена от националното законодателство, и е изложил причините, поради които отказва да го разгледа. По този начин приема констатациите на дирекция „Социално подпомагане“, според които оспорването на бащинството на новия съпруг на майката не е в интерес на детето, тъй като е вероятно да наруши неговия баланс и стабилната семейна среда, в която то се развива, и установява освен това, че жалбоподателят е частично отговорен за ситуацията, от която се оплаква, доколкото не припознава детето в продължение на години (вж. параграфи **Error! Reference source not found.** и **Error! Reference source not found.** по-горе).

62. Следователно в конкретния случай, за разлика от делото *Л.Д. и П.К. срещу България* (цитирано по-горе), националните съдилища не се задоволяват само с позоваване на разпоредбите на националното законодателство, за да откажат да разгледат предявления от жалбоподателя иск за установяване на произход, а излагат мотиви, за да обосноват, че това не е в интерес на детето. Следователно, съгласно добре установената си съдебна практика, Съдът трябва да прецени дали националните власти са постигнали справедлив баланс между различните заложи частни и обществени интереси, както и качеството на процеса по вземане на решения, който им позволява да достигнат до техните решения (вж. параграфи 57-58 по-горе).

63. По отношение на мотивите, на които се позовават националните власти, Съдът отбелязва, че съображенията, приети от Върховния касационен съд и дирекция „Социално подпомагане“ в конкретния случай, а именно рискът от нарушаване на емоционалното и семейно равновесие на детето, липсата на старание от страна на жалбоподателя да признае бащинството си, както и целта, визирана от националното законодателство, а именно насърчаване на произхода, който съответства на социалната и семейната реалност, по принцип могат да обосноват ограничаване на възможността за установяване на биологично бащинство (*Ahrens*, цитирано по-горе, §§ 74-75; вж. също *mutatis mutandis*, *Fröhlich*, цитирано по-горе, § 42, и *Gueye*, цитирано по-горе, § 35). Той счита обаче, че трябва да се вземат предвид други фактори, за да се разгледат всички заложи интереси. Така, въпреки твърденията на жалбоподателя, че той има редовни отношения с младия С., който според него го е наричал „татко“ (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе), нито дирекция „Социално подпомагане“, нито Върховният касационен съд са се опитали да разгледат съществуващите отношения между жалбоподателя и детето и значението на тези отношения за двамата. По същия начин въпреки, че Върховният касационен съд осъжда факта, че жалбоподателят не признава С. приблизително седем години, той не счита за необходимо да разгледа обясненията, предоставени от заинтересованото лице, според които той е действал по този начин по молба на майката, а не поради липса на интерес към детето (вж. параграфи **Error! Reference source not found.** и **Error! Reference source not found.** по-горе).

64. Противно обаче на това, което Върховният касационен съд изглежда взема предвид, когато посочва, че жалбоподателят сам създава ситуацията, от която се оплаква, обстоятелството, че жалбоподателят не припознава С. в продължение на няколко години, изглежда не засяга правната възможност да установи бащинството си съгласно националното законодателство, тъй като извършването на припознаване не се ограничава със срок и може да се направи по всяко време, доколкото детето няма установен произход. Следователно

жалбоподателят е могъл да предприеме тази стъпка валидно през месец април 2013 г. и след декларация за възражение от страна на майката, да предяви иск за установяване на произход, който обикновено позволява да бъде установено биологичното му бащинство. Ако в крайна сметка искът не е разгледан, това се дължи на факта, че майката на детето незабавно приема последващото припознаване, направено от Г.Г., за което жалбоподателят не е информиран и на което той няма възможност да възрази съгласно националното законодателство (вж. параграфи **Error! Reference source not found.-Error! Reference source not found.** и 60 по-горе). Изглежда обаче, че в решението си от 11 април 2016 г., Върховният касационен съд не взема предвид тези обстоятелства.

65. Що се отнася до качеството на процеса на вземане на решения в конкретния случай, Съдът отбелязва, че въпреки че дирекция „Социално подпомагане“ изглежда извършва подробна проверка на фактите, по-конкретно чрез посещение в дома на детето, за да заключи, че не е в негов интерес да се постави под въпрос произходът, установен в полза на съпруга на майката, жалбоподателят не е бил в състояние да участва в тази процедура и не е успял да защити интересите си. Освен това той е информиран за отказа на тази дирекция само чрез обикновени писма, а не с мотивирано решение, подлежащо на обжалване по съдебен ред (вж. параграфи **Error! Reference source not found.** и **Error! Reference source not found.** по-горе). От приложимите разпоредби е видно, че за да реши дали да упражни правото си да оспори припознаването в съда, дирекция „Социално подпомагане“ трябва да вземе предвид най-добрия интерес на детето, но не е задължена да вземе предвид различните заложи интереси и по-конкретно тези на предполагаемия биологичен баща (вж. параграф **Error! Reference source not found.** по-горе).

66. Разбира се, след това жалбоподателят се е възползвал от съдебно производство пред гражданските съдилища, сезирани с неговия иск за оспорване на припознаването, в което той може да изложи позицията си при състезателно производство (вж. параграфи **Error! Reference source not found.-Error! Reference source not found.** по-горе). Въпреки това, в рамките на това производство националните съдилища изглежда не извършват подробно проучване на ситуацията чрез изслушване на заинтересованите страни и по-специално на детето. По-конкретно, в решението си от 11 април 2016 г., Върховният касационен съд се позовава на констатациите на дирекция „Социално подпомагане“ отпреди около две години, които са изготвени в рамките на процедура, която, както Съдът отбелязва по-горе (вж. параграф 65 по-горе), не предоставя достатъчно гаранции за интересите на жалбоподателя и не предоставя възможност за балансиране на отделните заложи интереси.

67. От всички тези съображения е видно, че жалбоподателят безуспешно се опитва да установи биологичното си бащинство спрямо С., по-специално чрез извършване на припознаване, като предявява няколко съдебни иска и като се обръща към прокуратурата и службите за социално подпомагане. Ако в решенията си националните съдилища и органи излагат някои мотиви, които според тях обуславят невъзможността на жалбоподателя да установи своето бащинство, процесът на вземане на решения, чрез който е достигнато до тези решения, изглежда не гарантирал необходимата защита на интересите на жалбоподателя и не позволява обстоятелствено проучване на фактите и балансиране на различните заложили интереси.

68. При тези обстоятелства Съдът счита, че въпреки широката свобода на преценка, с която държавата разполага по тези въпроси, правото на зачитане на личния живот на жалбоподателя е нарушено. Ето защо, той отхвърля възражението на правителството за неизчерпване на вътрешноправните средства за защита и заключава, че е налице нарушение на чл. 8 от Конвенцията

II. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛ. 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

69. Съгласно чл. 41 от Конвенцията:

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високото договаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.“ “

A. Вреди

70. Жалбоподателят претендира 10 000 евро по отношение на претърпени неимуществени вреди.

71. Правителството счита, че претенциите на жалбоподателя са прекомерни, тъй като чрез бездействието си в продължение на седем години, той конкретно допринася за ситуацията, от която се оплаква днес и във всеки случай счита, че установяването на нарушение би предоставило на заинтересованото лице достатъчно справедливо удовлетворение.

72. Съдът счита, че жалбоподателят несъмнено е претърпял известни неимуществени вреди в резултат на констатираното нарушение на чл. 8 от Конвенцията и само установяването на нарушение не е достатъчно, за да ги компенсира. Като се произнася по справедливост, съгласно изискванията на чл. 41 от Конвенцията, той присъжда на жалбоподателя 6000 евро за неимуществени вреди, плюс всички суми, които могат да бъдат наложени като данъци.

В. Разходи и разноси

73. Жалбоподателят претендира обща сума от 2 511 евро за разноси, които той твърди, че е направил във връзка с производството пред Съда. В подкрепа на своите претенции той представя договор за правна помощ, който удостоверява заплащането на сумата от 1000 лв., т.е. 511 евро, за адвокатски хонорар за предявяване на иска и втори договор за помощ, предоставена след съобщаване на иска, за сума от 2000 евро. Той моли присъдените от Съда суми да бъдат изплатени директно на неговия адвокат, с изключение на 511 евро, които вече са платени.

74 Правителството твърди, че претенциите на жалбоподателя не са доказани от съответните документи и че във всеки случай са необосновани предвид сложността на делото и действително извършената работа.

75. Съгласно практиката на Съда присъждането на разходи и разноси на жалбоподател предполага последните да са действително и необходимо направени и да са разумни по своя размер. В конкретния случай, като взема предвид притежаваните от него документи и горепосочените критерии, Съдът счита за разумно да присъди на жалбоподателя обща сума от 2000 евро за производството пред него, от които 511 евро да се заплатят на жалбоподателя, а останалата сума по сметката, посочена от неговия адвокат.

С. Лихва за забава

76. Съдът счита за уместно лихвата за забава да бъде обвързана с пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ ПРИЧИНИ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обединява* възражението за неизчерпване на вътрешноправните средства за защита, отправено от Правителството към разглеждането на основателността на жалбата относно невъзможността на жалбоподателя да се опита да установи бащинството си;
2. *Обявява* жалбата за допустима;
3. *Постановява*, че е налице нарушение на чл. 8 на Конвенцията и *отхвърля* възражението на Правителството;
4. *Постановява*
 - а) че държавата ответник следва да заплати на жалбоподателя в срок от три месеца от датата, на която решението стане

РЕШЕНИЕ КОЙЧЕВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

окончателно в съответствие с чл. 44 § 2 от Конвенцията, следните суми, които се изчисляват в български лева по курса, приложим към датата на изплащането:

- i. 6 000 евро (шест хиляди евро) плюс всякакви данъци, които биха да се начислят за неимуществени вреди;
 - ii. 2000 евро (две хиляди евро), плюс всякакви данъци, които биха могли да бъдат наложени на жалбоподателя за разходи и разноси, от които 511 евро (петстотин и единадесет евро) да бъдат платени на заявителя и 1489 евро (хиляда четиристотин осемдесет и девет евро) да бъдат внесени по банковата сметка, посочена от неговия адвокат;
- b) че от изтичането на гореспоменатия срок до плащането се дължи проста лихва върху горепосочената сума в размер, равен на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка за периода на забава, към която се добавят три процентни пункта;

5. *Отхвърля* останалата част от иска за справедливо обезщетение.

Изготвено на френски език и оповестено писмено на 13 октомври 2020 г. в съответствие с правило 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Андреа Тамиети
Секретар

Фарис Вехабович
Председател